

jeg ikke enig med det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), og jeg har derfor fundet at maatte gøre denne Bemærkning.

J. Hage: Jeg vil blot takke det ærede Finansudvalg og den højtærede Minister for den Bevilling til Gilleleje Havn, som er opført paa Tillægsbevillingsloven. Det kunde maaske se underligt ud, at der er begæret 10,000 Kr. til en midlertidig Vedligeholdelse samtidig med, at der foreligger Planer og Tegninger til en fuldstændig Havn. Men det er klart, at naar Finansudvalget ikke har kunnet tage Stilling til denne store Sag, saa maatte der gøres noget midlertidigt. Men jeg tror, jeg kan forsikre, at man ikke vil bruge disse 10,000 Kr. fuldt ud, hvis det virkelig skulde lykkes at føre Havnesagen igennem til næste Aar. Gilleleje er Danmarks næststørste Fiskerleje; det har i en lang Række Aar kæmpet meget haardt, og jeg tvivler om, at mange Fiskerlejer have præsteret saa meget som de. For 30—40 Aar siden fik de nogle smaa Laan af Staten, men ellers have de væsentlig hjulpet sig selv. Og da Gribskovbanen blev gennemført, maatte Gilleleje Havn, skønt Havnekassen var fuldstændig tom, tegne sig for et ikke ringe Beløb, der endnu trykker dem med Forrentning og Afdrag. Det er da klart, at Gilleleje ikke selv kan bygge en saadan Havn. Hvor meget de mulig kunne yde dertil i en eller anden Form, bliver en Sag for sig, men Staten maa træde til, hvis ikke Gilleleje som Fiskerby skal blive ødelagt. Enten maa de forlade deres By og indrette sig paa at søge til Anholt ny Havn, eller ogsaa maa der bygges en Baadehavn, som de kunne komme ud og ind af. Som Forholdene nu ere, ere de ganske umulige. Jeg har blot villet fremhæve dette for at lægge ærede Medlemmer paa Sinde, hvor afgørende Betydning det har for dette store Fiskerleje, at man til næste Aar tager den rette Stilling til Sagen.

Finansministeren (Hørring): For mit eget Vedkommende har jeg kun et enkelt Punkt at fremdrage, nemlig Betynkningens Nr. 90 angaaende et Beløb paa 520,110 Kr., der ere anvendte til Afhjælpning af Manglerne ved Søbefæstningen. Flertallet i Udvalget foreslaar under Henvisning til den af Folketinget i Efteraaret vedtagne Beslutning at nægte dette Beløb. Den paagældende Post har gentagne Gange været undergivet Forhandling

her i det høje Ting. Da jeg ikke kan have nogen Forventning om at skulle kunne opnaa at forandre den Stilling, som Udvalgets Flertal har taget til denne Bevilling, skal jeg ikke komme nærmere ind paa at omtale dette Punkt.

Jeg skal dernæst tillade mig nogle Bemærkninger paa Indenrigsministerens Vegne, da han er optagen af Forhandlingerne i Landstinget. Den ærede Ordfører omtalte særlig Udgifterne med Hensyn til Reparationerne af Christian VIII's Palæ og Sorgenfri Slot og henviste med fuld Føje til, at disse Udgifter ere blevne forholdsvis store. Der er blevet givet nærmere Forklaring af Grundene til, at dette Udgiftsbeløb er vokset saa stærkt, men ganske særlig skal jeg fremhæve, at det, man har med at gøre her, er meget gamle Bygninger, og saa snart man rører ved dem, viser det sig, at der er Mangler til Stede, som man ikke kan lade staa efter de Forestillinger, man nu har om, hvorledes Bygninger skulle være forsvarlig indrettede, hvad Soliditet og Brandfare angaar. Det har netop været Forholdet ved Amalienborg Palæ, hvor der er kommet Mangler frem af ganske vist forbavsende Beskaffenhed. Det er et af de væsentligste Momenter, som har bragt Udgiftsbeløbet til at stige, men i øvrigt skal jeg henvise til de Forklaringer, der ere givne derom i Betynkningen. Nr. 31 angaar et Beløb, der foreslaaet til Alderdomsunderstøttelsen saaledes, at man blev i Stand til at give Kommunerne ved den Fordeling, som har fundet Sted i indeværende Finansaar, den fulde Halvdel af deres Udgifter. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Forbøld; det staaer i væsentlig Forbindelse med den Bevilling, som det ærede Finansudvalg har sat ind paa Finanslovsforslaget for det følgende Finansaar, og jeg skal derfor her kun forbeholde Indenrigsministeren hans Stilling til dette Punkt under 3dje Behandling af Tillægsbevillingsloven. Den ærede Ordfører rettede en Opfordring til Indenrigsministeren om at bidrage til, at der kom periodiske Offentliggørelser af Ulykkesforsikringsraadets Afgørelser og Resolutioner, og navnlig gik Opfordringen ud paa, at man i det første Aar søgte at faa saadanne Offentliggørelser med et Mellemrum af 1 eller 2 Maaneder, idet den ærede Ordfører mente, at man saa, naar Sagen var kommen i god Gænge, kunde indskrænke sig til den i vedkommende Lov foreskrevne aarlige Beretning fra Ulykkesforsikringsraadet. Jeg